

12.11.1999 ambulantní stimulace zraku

půjčeno: světelný panel, barevné kubusy, velké barevné ZS desky

Z deníku

Odpoledne Eliška hrozně zlobila. Nakonec jsme brečely obě. Za nic na světě jsem ji nedokázala uklidnit. Teď mě bolí hlava jak střep a propadám totální beznaději. Strašně závidím všem, kdo nemusí být celý den doma se řvoucím dítětem jako já. Když má Eliška dobrou náladu, je krásné se o ni starat, ale když nastane den breku, mám pocit, že by pomohlo snad jen utéct nebo ji přidusit polštářem. Zní to hrozně, ale v takové chvíli jsem hysterická a nedokážu se přinutit ke klidu. Skončila jsem zavřená na záchodě se zacpanýma ušima a dítě zatím řvalo v košíku. Připadalo mi, že mi to snad dělá schválně a že to mám za trest, ovšem nevím za co. Nakonec ale chvíle ticha a izolace na oné místnosti udělaly své a já se mohla s chladnou hlavou vrátit k Elišce.

Ze záznamů poradkyně rané péče

4. 1. 1999 na ambulantní konzultaci stimulaci zraku jsme hodně mluvili o jejím významu, protože se mamince zdá, že Eliška přestává reagovat.

půjčeno: videokazeta „Kubíčkův den“, „Vývoj pohybu u nevidomých dětí“

Z deníku

Včera jsme se dívali na video půjčené ve Středisku rané péče o jednom dni slepého dítěte, který natočila jeho maminka. Jmenovalo se to „Kubíčkův den“ a seděli jsme u něj všichni – Martin, Lenka i já. Teprve když má člověk možnost vidět na vlastní oči každodenní soužití se slepým dítětem, uvědomí si, co všechno ho ještě čeká. Na jedné straně jsem pocítila strach z tak odlišného způsobu výchovy, než na který jsem zvyklá, a na straně druhé jsem se uklidnila. Protože tenhle film byl o tom, jak se dá takový nevidomý kluk vychovávat k samostatnosti, odvaze, sebevědomí a lásce k ostatním. Jak může za láskyplného vedení rodičů a celého okolí do hloubky poznávat svět a přirozeně ho vnímat. Jeho maminka musí být fantastická. Neuvěřitelně trpělivá a hodná. A i při tom, jak to musí mít všechno těžké, se dokáže radovat ze života i ze svých dětí, třebaže jedno nevidí. Vlilo mi to optimismus do žil. Člověk se musí pokusit najít ve všem něco pozitivního a nemůže zanevřít na celý svět, protože právě jemu se stalo neštěstí. A je to vůbec neštěstí? Elišku miluju, ať je jaká je, stejně jako ostatní svoje děti a udělám všechno pro to, aby byla stejně vyrovnaná, šťastná, sebevědomá a taky láskyplná jako zdravé, dobře vychované děti. Nebudu to, co se stalo, brát jako křivdu, ale jako něco, co nám všem přinese možnost naučit se žít s odlišným člověkem, pochopit ho a obohatit se jeho světem, který je možná těžko pochopitelný, ale jistě taky krásný a zajímavý, a na nás bude záležet, jak s touto možností dokážeme naložit. Prozatím odložíme veliké cíle a budeme se radovat i z malých každodenních úspěchů, kterých Eliška dosáhne. A budeme držet při sobě a pomáhat si, protože žádný člověk, ani zdravý ani postižený, by neměl být sám, ani ve štěstí ani v bolesti. A já měla od začátku kolem sebe milující blízké, kteří mě nenechali na holičkách a moc mi pomohli. Budu se snažit nebýt smutná a nervózní, i když vím, že to bude